

L'arbre constant: obra poètica II (1994-2000)

Lluís Solà

Del tronc unànime del roure

DEL TRONC UNÀNIME DEL ROURE

brollen les branques, i el vent infal·lible
de fulla en fulla es bressa, i es desclouen
les distàncies. Blanc reposa el cel,
s'emporpren ganyes de la carpa
i el riu incandescent davalla.

El corb agosarat cabdella les distàncies.
De l'estel brusc a l'estel dividit,
camins perduts, camins inconciliables.

Davant els ulls, davant el pensament,
en algun lloc enllà de tot saber,
a l'altra banda de turons i planes,
damunt l'indret del llamp constant,
crema la mata de ginebra, certa,
verda, crispada i flonja, i persevera.
Persevera el matoll i crema,
i pengen lents els ginebrons
envesprits entre branca i branca,
i reposen, arxipèlags de l'aire,
mentre crema el matoll de la distància.